

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 349.

89de Møde.

Lovrødag den 1ste Juni.

(Forts.)

Alberti (forts.): I Almindelighed ere de Sager, som føres for Politieretterne, nemlig af den Bessaffenhed, at en Sagfører har bedret Brug for sin Tid end at give Møde i dem, idet de nemlig medtage en usforholdsmæssig lang Tid, paa Grund af de vidtløftige Protokollationer og Forklaringer af Parterne, som finde Sted i disse Sager, og dernæst vil det meget ofte være Tilfældet, at Procuratorerne, for at møde i saadanne Sager, navnlig i Lænds-jurisdictionerne ville komme til at foretage Reiser, hvorved deres Møder blive af en saa kostbar Bessaffenhed, at de som oftest ikke kunne benyttes af Parterne. Naar man dernæst tager Hensyn til de Punkter, hvorpaa den ærede Rigsdagsmand fra Bogenfse (Jespersen) især har støttet sit Forslag om Sens Forkastelse, nemlig Procuratorernes Udelukkelse fra Forligsprøven i disse Sager og deres Udelukkelse fra at være tilstede under Forhørerne i de offentlige Politiefager, i Henseende til hvilket Punkt jeg allerede deler de Anskuelser, han udtalte, saa troer jeg virkelig ikke, at der er nogensomhelst Grund til at modtage den Bestemmelse, som Lænds-thinget har budt os, især da det synes, som om den betragtes som et Wederlag for, at Bestemmelsen om, at der ikke skal være nogen summa appellabilis i Politieretsfager skal falde bort, som om man skal finde sig tilfreds med at Paragraphen kom til at staae, naar det Ændringsforslag, der forrige Gang var stillet til § 3, udgik. Jeg skal ikke videre indlade mig paa hvad der taler for, at summa appellabilis skal falde bort, kun saameget troer jeg allerede her at burde bemærke, at § 1 ingenlunde kan opveie dette Ændringsforslag om Appellabiliteten i Politiefager; thi dette Forslag gif ud paa at skaffe Tillid til Underdommerne

i Politiefager, og at skaffe Parterne den Overbeviisning, at der skete dem deres Ret, men fordi Sagførerne faae Tilladelse til at møde i Politieretten, derved faae endnu Parterne ingen Forviisning om, at Dommerne dømme rigtiggere, end de ellers vilde have gjort, og det, som det egentlig kommer an paa, er dog, at besæfte Retstilliden. (Ja! Ja!)

Krieger: Det er visseelig ingenlunde min Mening at § 1 skulde antages som et Forsøg paa at vise en særdeles Liberalitet, jeg troer, at det ikke er Stedet i en Lov som denne, just paa nogen sær Maade at lægge an paa Liberalitet enten mod Parterne eller Sagførerne; Liberalitetshensyn ere altfor ubestemte til at de kunne være afgjørende, der behøves altfor mange Mellemsetninger, inden man fra et almindeligt Liberalitetshensyn kommer ind paa de enkelte Spørgsmaal, hvis Afgjørelse her foreligger. Hvad Sagførernes Stilling angaaer med Hensyn til denne Paragraph, da troer jeg ogsaa, at Sagførerne egentlig helst maatte være fri for denne Ret, som her er Spørgsmaal om; thi det er Sager, som sjældent betale sig synderlig godt for Sagførerne, de have ingen stor Lyst til mange af disse Sager, de ville være kjedelige, de ville være besværlige, de kunne dog ikke afvises, naar Parterne, som ellers benytte Sagføreren, ønske hans Hjælp i i en saadan Sag. Men det Hensyn, som jeg troer der bør tages, er, at Rettens Tary væsentlig vil fremmes derved, at der gives Parten i Politiefager Leilighed til at benytte Sagførers Hjælp; det er nu min fuldkomne Overbeviisning, at det virkelig er en Forbedring i den gjældende Tingenes Tilstand, naar man fyldestgjør det Duffe, som tidligere ofte er gjort gjældende, nemlig at Sagsførerne faae Adgang til at møde i saadanne Sager, som her nærmest er Tale om, nemlig private Politieretsfager. Hvorledes er Forholdet nu, mine Herrer? Forholdet er ingenlunde det, at Parten skal